

Hồi Thứ Hai Mươi Sáu

Liên Tử vâng mạng giúp Tần Lão mẫu theo trời thả tướng.

Nói về Trần Thủy Hoàng dẫn Tử Lăng, Cam La, Anh Bố, Bành Việt, một phe văn võ bước ta trước dinh, Kim Liên Tử tay xách hai thằng lùn vào dinh ra mắt. Thủy Hoàng nói: "Ta chào chơn nhơn, vậy chớ hai người lùn này ở đâu mà dẫn tới?". Kim Liên Tử nói: "Thiệt chẳng giấu chi bệ hạ, nay tôi vâng mạng Hải Triều thánh nhân, xuống núi giúp bệ hạ, may đâu đi đến dinh ngó thấy hai thằng yêu đạo này đang đứng trên mây, lộng phép phi sa tẩu thạch rồi tôi dùng dây khố tiên trói nó đem dâng làm lễ ra mắt bệ hạ". Thủy Hoàng nghe rồi giận lắm, nói: "Té ra hai thằng lùn này nó làm chúc quỷ mưu thần mà hại hết bấy nhiêu binh của trẫm". Bèn truyền lệnh dẫn vào đại tướng, đặt coi thử nó là người bực nào, và hỏi cho minh bạch, rồi sẽ chém. Quân nhơn lật đật dẫn hai người vào tướng, các quan văn võ ai cũng đều coi hai người lùn ấy, mình không thức, chừng hai thức mốt mà thôi, người thì nói, kẻ thì cười, đang cười cười, nói nói, Mao Toại đã tới. Thủy Hoàng xem thấy quả nhiên mình mảy thấp lùn, mi tên là chi? Có tài gì giỏi, dám lộng tà thuật hại binh mã của ta, phải khai cho thiệt". Mao Toại nói: "Người muốn biết tên ta sao? Ta đi chẳng cải tên, ngồi không đổi tánh, ta ở núi Tích Thạch, động nhơn âm tu luyện tên ta là Mao Toại đây; còn thằng này là học trò của ta, tên Khoái Văn Thông". Thủy Hoàng nói: "Vậy người là Mao Toại tuy chưa từng gặp mặt, song nghe tiếng đã lâu, lúc trước Tôn Tần bị nạn, cũng nghe rằng: "Nhờ người lộng phép thần thông, cứu sống thằng Cụt, hôm nay lại xuống núi làm gì". Mao Toại: "Thiệt chẳng giấu chi người, vì Tiên hành quan của người dùng bảng thiên tiến bắn chết tam ca của ta, nên ta trộn đảng linh đơn cứu sống, khi hôm bày kế khốc tan, bảo hai thầy trò ta cầm cờ, tới cướp dinh người, tình cờ lầm tay người bắt, người phải thả về thì xong, nếu không thả, vậy người có biết Tôn Tần lợi hại thế nào không, nếu người đến đây cứu ta, ắt là ba quân của người chết hết". Thủy Hoàng nghe nói: "Trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm rằng: "Có khi thằng yêu đạo này nói thiệt chẳng chơi đâu, nếu thằng cụt dấy binh tới đánh, ta biết làm sao?". Còn đang suy nghĩ, xảy thấy quân vào báo, nói: "Nay có nguyên soái lãnh binh đi cướp tang, bị Tôn Tần bày trận binh xa, giết binh mã chết hết, còn tiên hành quan bị bắt, chưa biết chết sống thế nào. Chúng tướng chạy về đang dừng trước dinh, xin bệ hạ định đoạt". Thủy Hoàng nghe nói cả kinh, truyền chỉ đòi vào. Bọn Chương Hàng vào tướng, cúi đầu xin tội. Thủy Hoàng

hỏi: "Tuy thất trận bị thua, song hãy còn bao nhiêu binh mã?". Chương Hàng đem việc cướp tang dưới núi Tức Mặc, bị xe vạn nhân chém giết một trận, rồi bị Liêm Tú Anh bắt sống Vương Tiễn, rượt giết sạch hết, còn lại vài tên quân kỵ về đây. Thủy Hoàng nghe nói, thương xót không cùng, than rằng: "Khá tiếc thay, vài muôn binh hùng đều chết dưới binh xa, hết sạch, chẳng biết Vương Tiễn sống chết thế nào, biểu trăm an lòng sao đặng!". Kim Liên Tử tâu rằng: "Bệ hạ chớ phiền não, binh gia thắng bại là lẽ thường, Tiên hành quan tuy bị bắt, chẳng bao lâu ắt cũng trở về, liệu không đến bị hại đâu; nay tôi vâng pháp chỉ của thầy tôi xuống núi, quyết bắt Tôn Tẫn trả thù cho bệ hạ". Thủy Hoàng nói: "Xin nhờ phép luật chơn như, chớ trăm nay không biết tính chi đặng". Rồi nói với bốn tướng rằng: "Tội chúng người bại trận trăm hãy thứ dung, thôi trở về dinh an nghỉ". Bốn tướng lạy tạ ơn lui ra. Thủy Hoàng nói với Tử Lăng rằng: "Vậy trăm đem hai thằng yêu đạo lùn này đưa về cho nước Yên mà đổi Tiên hành quan, chẳng biết có đặng cùng chăng?". Tử Lăng tâu rằng: "Không nên, Tiên hành quan là học trò của Hải Triều thánh như vâng sắc Ngọc đế phò giúp bệ hạ, chẳng phải là tự xưng ý riêng, tôi chắc Tôn Tẫn không dám trái trời mà sát hại Vương Tiễn đâu? Còn hai thằng yêu đạo này, nó không ở cao sơn tịnh dưỡng, riêng khai sát giới, y có tà thuật, giết hại binh mã của bệ hạ, lẽ phải trị tội, nếu tha nó về, khác nào thả cọp về núi, và Tôn Tẫn lại thêm vây cánh mà phải mang hại đi giờ". Thủy Hoàng nghe nói giận lắm, mắng rằng: "Thằng yêu đạo lùn, mi ý yêu thuật tà pháp giết hết binh mã của ta, để mi mà làm gì, truyền đao phủ quân dẫn hai thằng yêu đạo ra khỏi dinh mà bên đầu". Quân đao phủ vâng lệnh xông ra, lột mao hai người, dắt tuốt ra ngoài. Văn Thông nói: "Sư phục ôi! Không xong rồi, người ta muốn giết thầy trò mình, biết liệu làm sao bây giờ?". Văn Thông nói: "Thầy có phép ngũ dộn tam thuật và phép ẩn thân, lại biết bảy mươi hai cách biến hóa còn sợ gì mà trở lại hỏi tôi, nếu vậy chẳng là thầy già mà quên đi chăng?". Mao Toại nói: "Ta cùng con mở tay mở chân, thì mới độn đặng, biến đặng, chớ nay mi bị trói, ta xiềng, làm sao thoát khỏi.". Văn Thông nói: "Thầy lẩn rồi sao! Ta mang luôn sợi dây mà chạy, thì làm sao không đặng?". Mao Toại nói: "Nghịch chướng, mi không biết gì, dây ấy không phải là đồ phản, vốn dây khổ tiên rất nên lợi hại, dẫu ngũ dộn tam thuật đi nữa, hễ gặp bữu bối ấy khó bề thoát thân". Văn Thông hỏi: "Thầy nói như vậy, thì chẳng là thầy trò ta chờ chết hay sao?". Mao Toại nói: "Không phải chờ chết đâu, ấy thiệt trông khai đao cho rảnh". Văn Thông nghe rồi, sa nước mắt nói: "Thầy ôi! Thầy tưởng tình giao kết với Tôn Tẫn, luống chịu những việc muôn nhọc ngàn khổ, gian nan hiểm trở đôi phen ba lượt cứu giúp cho người đặng sống lại, sai tôi xuống núi tình nghĩa hai bên trọng hết, ai dè nay trở hại mình, người có thần thông quảng đại làm sao mà chẳng tới cứu thầy trò ta, như vậy có phải là hai chữ giao tình thả theo dòng nước rồi con chi".

Nói về vua Tần và Kim Tử Lăng, cùng một phe văn võ ở nơi trưởng đến giờ ngộ ba khắc, thì chém đầu hai thằng đạo nhơn lùn, Kim Liên Tử xảy nhớ trực lại thất kinh dậm chân nói: "Dây khốn tiên ấy là đồ rất báu của tiên gia. Tổ sư xuống núi giao cho Vương Tiễn đăng bắt tướng giặc, hôm nay vấy máu thì pháp bửu chẳng linh, ta sợ ý dè dặt, bỏ quên đến nỗi ngộ sự". Bèn bước ra râu rằng: "Hai thằng lùn ấy giữa thình không tôi dùng dây khốn tiên trói lại, vốn là hai vật bửu bối không nên vấy máu, tôi xin lấy dây khác mà đổi, rồi sẽ giết chẳng muộn chi". Thủy Hoàng nói: "Nếu chơn nhơn sợ pháp bửu vấy máu ấy truyền quan Đường thực the chơn nhơn lấy pháp bửu về, bất kể giờ khắc nào hễ đôi rồi thì trăm liê". Quan Đường thực chạy trước truyề chỉ rằng: "Quân sĩ hành hình bây khoan động thủ, có chỉ Thánh thượng đến đây, vốn dây cột hai thằng lùn ấy, là đồ pháp bửu của tiên không nên vấy máu, nay có chơn nhơn tới thâu chơn nhơn tới thâu bửu bối, rồi sẽ khai đao chẳng luận giờ khắc nào, hễ chém rồi liền dâng thủ cấp". Quân đao phủ nghe nói tránh vệt hai bên, chờ nhơn chơn tới châu bửu bối. Lúc ấy thầy trò Mao Toại trong bụng mừng thầm. Mao Toại cúi đầu nói nhỏ Văn Thông rằng: "Con nhớ nghe Kim Liên Tử tới thâu dây khốn tiên chẳng? Chờ nó mở rồi thì chây như chơi?". Văn Thông hỏi: "Thầy trò ta cỡi mây hay độn thổ". Mao Toại nói: "Độn thổ tiện hơn, thôi thầy trò ta giả ý nhắm mắt, cúi đầu chớ nói tiếng chi". Lúc ấy Kim Liên Tử đi tới gặt đầu năm ba cái, than thở sáu bảy lần nói: "Yêu đạo, mi không ở Cao sơn động phủ, mà tu hành, vì người xuống chốn hồng trần nên có tai hại này". Liền thay dây khác, thâu bửu bối rồi hỡi quân chém quách, xảy nghe hai thầy trò Mao Toại nói: "Chúng người coi ta đi nè". Liền co mình chun mắt, chúng nhơn hoảng kinh, cạh vào phi báo, Vua tôi Thủy Hoàng đều sửng sốt, Kim Liên Tử nghe báo giận lắm nói: "Để sáng ngày tôi ra trận, bắt nó về đây sẽ giết chẳng muộn".

Đây nói về Tú Anh tiểu thơ vào trưởng quỳ xuống nói: "Tôi là Diệt Tức Liêm Tú Anh, bắt sống đăng Vương Tiễn đem về báo công". Tôn Tần nghe nói vội vàng đứng dậy nói: "Quý nhơn, cháu hãy đứng dậy, bắt được Vương Tiễn thiệt công chẳng nhỏ, dẫn nó vào đây cho ta coi thử". Tiểu thơ đứng dậy dẫn quân dẫn Vương Tiễn vào trưởng. Vương Tiễn ngó thấy Tôn Tần trong lòng kinh sợ chẳng xiết, Tôn Tần nói: "Vương Tiễn mi tự thị là anh hùng cái thế, làm sao ngày nay còn phải mắc tay ta". Vương Tiễn cúi đầu sợ trái ý trời, mắc tội chẳng nhỏ". Đang lúc khó phân, quân vào báo nói: "Bình mã nước ta đến cướp dinh Tần, bị gió dậy, cát đất bay trở lại đánh binh ta cả thua chạy về, còn thầy trò Mao chơn nhơn chẳng biết đi đâu, nên tôi phải về báo". Tôn Tần nghe báo cả kinh nói: "Bên dinh Tần có người nào giỏi mà phá được phép ta, thôi để ta đoán thầy trò Mao đi đâu cho biết". Bèn co tay coi biết các việc. Tiểu thơ nghe nói thì hỏi Tam thúc rằng: "Chẳng hay thầy trò Mao chơn nhơn đi đâu vậy?". Tôn Tần nói: "Nay Hải Triều thánh nhơn sai Kim Liên Tử xuống núi, bắt hết thầy trò nó mà dẫn về dinh Tần". Tiểu thơ hỏi: "Vậy mà có làm hại đến

tánh mạng g không?". Tôn Tần nói: "Chẳng hề gì". Tiểu thơ nói: "Nếu chẳng hề gì sao chú không đem Vương Tiễn chém phứt cho rồi". Tôn Tần nói: "Chẳng cần giết nó, chờ nghe tin Mao Toại thế nào, nếu có giết thầy trò Mao Toại thì chừng đó ta sẽ chém nó cũng chẳng muộn gì". Bèn dạy đem Vương Tiễn cầm tù. Tiểu thơ chẳng dám trái lệnh, đem Vương Tiễn nhốt vào cũi, sai ít tên quân coi giữ.

Nói về Tôn Tần dạy bày tiệc cùng Triệu vương cô và chúng tướng ăn mừng, đang ăn uống nơi trưởng, thầy trò Mao Toại đột thổ về đến dinh Yên, vào trưởng chun lên xem thấy chúng tướng đang ngồi uống rượu. Mao Toại giận lắm mắng rằng: "Thằng Cụt bụng mi xấu lắm, mi đưa ta vào hầm lửa mà chẳng kể chi đến thân ta sống chết, nay ở trong dinh mà ăn uống cho vui, thiệt không phải con người". Nói dứt lời, cùng Văn Thông áp vô phá tiệc, mắng nhiếc om sòm, nói: "Thằng Cụt xấu lắm, mi ở đây ăn rau uống rượu, còn đưa cầm cờ, mi bỏ không quản gì tới!" tôn Tần vội vàng đứng dậy nói: "Mừng dữ a! Thiếu chút nữa thì hai thầy trò ta, đã đi đầu thai chỗ khác rồi". Tôn Tần cười rằng: "Hiền đệ phân chi lời ấy". Mao Toại nói: "Người đồn thằng Cụt, quý quyết dối trá, quả thiệt sanh bất hủ truyền, mi bảo ta cầm cờ cướp dinh, chẳng ngờ bị Liên Tử lên dùng bữa bổi bất hết thầy trò, lẽ nào mi không hay không biết, làm sao chẳng có chút lòng gì lo lắng, phải thầy trò ta không có phép ngũ đột thì đã lên Uổng tử rồi, còn chi tánh mạng, ta vì mi mà xuống người lại thấy chết chẳng cứu, thiệt chẳng phải là con người đó". Mắng nhiếc Tôn Tần một hồi, Tôn Tần hai tay nắm Mao Toại cùng Văn Thông mà nói rằng: "Xin hai thầy trò em chớ trách, chẳng phải tôi thấy bất mà không cứu thầy trò em đâu, vì lúc em mới bị bắt thì tôi chiếm quả biết rằng: "Không đến nỗi bị hại, nếu quả có việc chi bất trắc, thì Tôn Tần này cũng bỏ chức thần tiên, liều thân đến cứu, dám đâu ngồi an trong trưởng, xin hai thầy trò em chớ trách, tình giao kết làm trọng, song cũng bởi lại tôi làm cho em kinh sợ, như vậy lòng chẳng an, nay rót trà cúi đầu xin tội". Nói rồi quỳ xuống, Mao Toại chạy lại đỡ Tôn Tần dậy nói: "Không nên làm đại lễ, thiệt em chẳng biết tam ca có tài đoán giỏi như vậy, mà em trở lại trách lầm". Tôn Tần mời ngồi nói: "Tiệc chay dọn sẵn, xin kính em ba chung rượu". Mao Toại, Văn Thông phân thứ ba ngồi, chúng tướng đều đến hỏi thăm. Mao Toại nói: "Tiệc rượu này kêu là tiệc chi?". Tôn Tần nói: "Ấy là tiệc rượu mừng công". Mao Toại nghe rồi nói: "Phải a, hèn chi lúc hai thầy trò tôi ở bên dinh Tần, thì có nghe nói Vương Tiễn bị bắt, Thủy Hoàng muốn thả hai thầy trò tôi, mà đổi Vương Tiễn, tại thằng Kim Tử Lăng nó không chịu, quyết giết hai thầy trò tôi mới thôi, may sao tam ca không trả cái cứu ấy, mà bắt Vương Tiễn chém quách cho rồi; nếu nhà Tần mất Vương Tiễn thì không ai làm chi nên việc, ắt tự nhiên giảng hòa thì nước Yên được thái bình vô sự, bền vững lâu dài mà lê dân cũng khỏi bị khổ sở đao binh, vì sao mà anh không giết nó?". Tôn Tần nói: "Anh dễ chẳng biết sao, để mai sẽ giải nó vào triều mặc tình

chư vương phán xử, mới phải lẽ". Nói rồi uống rượu với nhau đến mặt trời lặn tiệc tan ai về trường này.

Nói về Vương Tiễn bị bỏ vào tù xa để sau hậu dinh của Triệu Vương cô ít tên quân canh giữ, Vương Tiễn lúc ấy chẳng khác nào như chim vào lồng, có cánh không bay, trong lòng buồn rầu chẳng xiết, than thở rằng: "Ta là Vương Tiễn, ở núi cao học nghệ, mang ơn thầy sai xuống núi bình phục sáu nước, ai dè một nước chưa bình định mà trở lại chịu những điều thiên tân vạn khổ, nay mình đã bị hãm vào tù xa, thấy chết trước mắt, tranh danh đoạt lợi làm gì!". Vương Tiễn ở trong tù xa than thở một mình, kinh động đến núi Ly Sơn, bà Thánh mẫu trong lòng rạo rực xót xa, chiêm quẻ biết rồi than một tiếng rằng: "Tú Anh ỷ có phép bữu bắt Vương Tiễn mà trả thù cho họ Tôn mà phải mắc tội với Hải Triều thánh nhơn, việc ấy hãy còn nhỏ, sợ Tôn Tần trái trời làm bậy không khỏi bị ách ngũ lôi, và việc tuy nhỏ song chẳng nên làm, Tú Anh ngày sau khó được chức Chiêu Vương hoàng hậu, nếu ta không xuống đó chắc là nó làm bậy với nhau mà mắc tội trời". Nói rồi, thánh mẫu ra khỏi động hóa kim quang bay tới, giây phút tới dinh Triệu vương cô, toan vào dinh Tú Anh, nhưng nghĩ rằng: "Nếu ta nói trước mặt Tú Anh mà tha Vương Tiễn, chắc là nó không chịu, chi bằng dừng cho nó thấy mặt hay hơn". ". Tính rồi dùng phép ẩn thân bước ra sau hậu dinh, nghe trống trở canh ba, đèn đuốc còn sáng, thánh mẫu đi tuốt ra sau ngó thấy Vương Tiễn ở trong ấy, đang khóc lóc thở than và có ngó ít tên quân canh giữ, kẻ ngủ người thức, đèn đuốc còn sáng ngời. Thánh mẫu hiện hình biến ra một bà già đầu bạc tợ sương, chống gậy bước tới hỏi rằng: "Bà ở đâu mà đến đây, ở trong dinh tôi thuở nay không thấy mặt?". Thánh mẫu đáp rằng: "Chúng người chẳng biết ta sao? Ta là nhũ mẫu (là mẹ cho bú) của vương cô, đi với Vương cô đến đây cho có bạn, chúng người đâu thấy được ta"", . Quân nhơn nói: "Té ra nhũ mẫu của vương cô, hèn cho chúng tôi nhìn không biết, trong tù xa này là người giặc Tần tên Vương Tiễn bị bắt giam đó, dạy anh em tôi canh giữ, lẽ đâu dám ngủ, bà già cả nửa đêm đến đây có việc chi chẳng?". Lão mẫu nói: "Vương cô sai ta đến dạy coi thê cho chúng người có ngủ thì đi ngủ một chút". Quân sĩ nói: "Chúng tôi đâu dám ngủ". Thánh mẫu cười nói: "Thiệt không phải gạt đâu, có ngủ thì ngủ, không hề gì hồng sợ". Lão mẫu bèn hốt một nắm đất thổi tiên khí, biến thành con khải thoa trùng, bay vãi vào mặt quân sĩ, tức thì người nào cũng đều nằm ngay giò ngủ ngáy pho pho. Lão mẫu lại gần tù xa, kêu rằng: "Điện tây hầu". Vương Tiễn nghe có người kêu, ngược mà lên thấy một bà già, thì hỏi rằng: "Bà kêu tôi muốn nói chuyện chi chẳng?". Lão mẫu nói: "Ta thấy người là người hảo lớn nên có lòng thương, đến đây cứu người". Vương Tiễn nghe nói rất mừng, hỏi rằng: "Quả thiệt bà khứng lòng đến cứu tôi sao?". Lão mẫu nói: "Quả thiệt đến cứu người đó". Vương Tiễn ở trong tù xa cúi lạy nói rằng: "Nếu bà cứu khỏi tôi là Vương Tiễn đây, thì ơn ấy ví tay cha mẹ tái sanh, kiếp này không báo đáp đặng thì cũng nguyện kiếp sau làm chó ngựa mà trả

cái ơn sâu". Lão mẫu nói: "Ta làm ơn chẳng trông người trả, mau mau nhắm mắt, ta sẽ cứu cho". Vương Tiễn liền nhắm riết hai con mắt, lão mẫu làm phép khai tỏa (là mở khóa) mở tù xa thả Vương Tiễn rồi bỏ một phong thơ trong tù xa ấy, dẫn Vương Tiễn chạy ra khỏi dinh. Vương cúi lạy xin hỏi tên họ. Lão mẫu nói: "Chẳng cần nói lên làm chi, có người tới kìa kìa!". Vương Tiễn xoay đầu ngó lại, thì lão mẫu đã bay bổng trên không cõi mây về động, Vương Tiễn trong lòng nửa mừng nửa sợ, chẳng biết vị thần nào cứu mình khỏi chết, bèn nhắm trên không lạy tạ, vội vàng chạy trốn về dinh, ra mắt Thủy Hoàng, tâu hết các việc. Vua tôi rất mừng, bày tiệc yến ẩm.

Nói về mấy tên quân sĩ ngủ quên một giấc, đến chừng thức dậy thì trời đã sáng rồi, ngó thấy tù xa không có Vương Tiễn thì hồn phách đều bay, nói: "Không xong, biết lấy lời chi mà bẩm lại vương cô?". Trong ấy có người nói: "Không hề gì đâu, chúng ta đều đổ hết cho nhũ mẫu mà rằng: "Người tới gạt mình". Người thì nói: "Trong tù xa có một tiếng giấy gì, lấy ra coi thử". Chúng nhơn lấy thơ ra, thấy viết bảy chữ lớn rằng: "Thử thơ phó Quản Văn thâu khán". Chúng quân nhơn nói: "Quản Văn là hiệu của Nam quận vương, thôi mình đem thơ này về, bẩm với vương cô ắt là vô sự". Chúng nhơn bàn tính xong rồi, tuốt vào đại tướng quỳ xuống cúi đầu bẩm rằng: "Bọn tôi tội đáng muôn thác, nên vào xin tội". Tú Anh hỏi: "Chúng người phạm tội gì?". Chúng nhơn bẩm rằng: "Vâng mệnh Hoàng cô canh giữ Vương Tiễn đến canh ba thấy nhũ mẫu của hoàng cô đến tra xét, chẳng biết có phép chi, làm cho bọn tôi ngủ quên hết, đến chừng thức dậy xin cam chịu chết". Tú Anh nổi giận nạt rằng: "Trong dinh ta đâu có nhũ mẫu, rõ ràng lũ mọi này dám cả gan thả trốn Vương Tiễn tội chẳng thứ dung, truyền cho đao phủ lẩn lữ mọi này ra cửa dinh bên trái bắt chúng". Quân nhơn quỳ mọp dưới đất khóc sống thay, hướng chỉ người mà không biết tiếc mạng sao? Bọn tôi dầu có ăn mật gấu, tim heo đi nữa, cũng không dám thả trốn Vương Tiễn mà chịu tội giết mình, quả thiệt lúc canh ba có một bà già tay cầm gậy, xưng là nhũ mẫu của quý nhơn, nếu quý nhơn không tin, hãy còn phong thơ của người bỏ lại đây". Tú Anh thấy ngoài bao đề bảy chữ: thử thơ phó Quản Văn thâu khán, trong lòng nghĩ thầm rằng: "Cái thơ này ắt là của thần tiên, cứu Vương Tiễn rồi bỏ lại đây làm bằng, phải đem đến tam thúc giở ra cho mình bạch". Nghĩ rồi nói: "Có cái thơ này, thì ta nhiều dung tội chết cho lũ mọi này còn tội sống phải hành hình". Bèn giao cho quân chánh ty, đánh mỗi người bốn chục roi, vì tội canh giữ không nghiêm. Chúng nhơn lạy tạ ơn chẳng giết, rồi kéo nhau tới chánh ty chịu tội.

Nói về Triệu vương cô cầm thơ đến dinh Nam quận vương, vừa lúc tôn Tần ra khách, có quân giữ cửa thông báo. Tôn Tần truyền mời quý nhơn vào trướng, Tú Anh ra mắt xong rồi, Tôn Tần hỏi: "Hiện tức đến có việc chi?". Tú Anh nói: "Có việc nên lạy lùg, khi hôm đem Vương Tiễn bỏ vào tù xa, chẳng dè đến canh ba không biết ai mà thả Tần tặc chạy mất để lại một phong thơ làm chứng". Nói rồi

hai tay đưa cho Tôn Tần, Tôn Tần thấy đề Quán Văn Thâu khán, liền giở ra xem có bài thơ rằng:

Lê sơn thánh mẫu xuống phàm trần,
Chớ giận vì ta thả giặc Tần,
Dặn bảo Quán Văn thôi chớ đánh!
Hưng say đã thịnh, uống tinh thần?

Tôn Tần coi rồi, thì biết là Lê Sơn lão mẫu thả Vương Tiễn trốn về coi phía sau ít hàng chữ nhỏ như vậy:

Đại ngọc định hôn nhân
Nay giường bắn tước bình
Giờ lành không nên trễ,
Thơ âu thiết băng nhân (là người mai).

Tôn Tần coi rồi nói với Tú Anh rằng: "Ấy là số trời đã định chẳng dám gượng trái, vả chẳng thánh mẫu xuống phàm thả Vương Tiễn thì cháu có can gì, và mấy câu thơ này cháu hãy coi mà toan liệu". Tú Anh tiếp thơ xem coi, đỏ mặt tía tai then thừa chẳng xiết, cúi đầu không nói tiếng chi. Tôn Tần nói: "Điệt tức! Cháu lui về, ấy là thánh mẫu chỉ định, chẳng nên bỏ qua kỳ tốt, chờ giờ tốt động phòng sẽ đến tiếp rước". Tú Anh xó sắc then ra dinh trở về.

Nói về Tôn Tần chọn đăng ngày mồng ba tháng tới tốt lắm, dạy Tôn Yên vào thành sắm sửa xe rông tán phụng đến ngày mồng ba thì đem ra thành nghinh hôn, trong phủ thì treo bông kết tui, sắm sẵn đèn hoa cỗ bàn hiệp cẩn, đăng cùng Vương cô Liêm Tú Anh thành thân (làm vợ chồng). Tôn Yên vâng mạng vào thành sắm sanh các vật sẵn chờ, ngày tháng như trên, phút đã đến kỳ, dọn bày nghi tiết, xe kiệu ra thành rước Liêm Tú Anh về phủ thành thân.

Nói về Vương Tiễn trốn về dinh vừa gặp Thủy Hoàng lên trưng nhóm hết văn võ thương nghị quân tình, vương cúi đầu bày tỏ việc văn võ thương nghị quân tình, Vương Tiễn cúi mình xông trăm trận, trông phò bộ hạ gồm nên một mối, không dè bị thằng Cụt làm thua hoài, nay lại bị Tú Anh bắt sống, nếu không thần như cứu khỏi, thì có đâu ngày nay được về đây; cúi xin bộ hạ cho tôi ra giao chiến cùng nó một trận nữa".